

Titel: Anden Hovedafdeling.

Citation: "Anden Hovedafdeling.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r03-shoot-chptrd1e55890/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

forretningen i § 550 gives en Regel, som ganske stemmer med den Grundførelse, Udfæstet i saa Henseende har opstillet for Domsfagets Medlemmer, jfr. §§ 305, 327 og 355. Med Hensyn til Liden for Rettsmidlernes Andendelse henvises til de for Paaante og Besværing sættes Bestemmelser i §§ 494, 495, 547 og 548, hvorom det fornødne er bemærket ovenfor.

Hvad angaar den nærmere Følgelsesmaade ved Rettsmidlernes Iværksættelse, maa der Hjelnes mellem Paaante og Besværing. Paaante iværksættes ved, at der tilfældes Medparten Antefæstet paa den i § 356 bestemte Maade, og foregaaer især i Dverensstemmelse med de om Paaante fra Underretten til Landretten i fjerde Afsnit givne Regler. Under Paaanten af en Høgefæstetning maa der altsaa, ligesom naar en Underrettsdom paaantes til Landretten, kunne ske en fuldstændig ny Revisførelse og Udvikling af hele Sagen, og efter Høgefæstetningens hele Karakter maa der endog saa kunne fremsættes nye Paaante for Landretten; dog maa disse holdes indenfor saadanne Grænser, at Sagen under Paaanten beholder sin Identitet. Den for Høgden stedsbundne Procedure er selvfølgelig ikke bindende under Paaanten; dog kunne Parterne, naar de for Høgden have afgivet bestemte Erklæringer med Hensyn til Sagens Sammenhæng og disse ere blivne protokolerede, ikke senere under Paaanten tilbagefalde dem (§ 552). Høgefæstetning og Revisførelse foregaa efter de almindelige Regler i andet Afsnit (§ 553).

Besværing iværksættes derved, at der i Dverensstemmelse med § 321 indgives Besværingsskrift til Høgden selv, hvorefter Sagens videre Behandling med de Høgefæstet, der følge af Bestemmelserne i dette Afsnit, foregaaer efter samme Regler som Besværing til Landretten over Underrettens Handlinger, jfr. § 360.

Paaante fra Landretten til Højesteret i de her omhandlede Tilfælde finder i Reglen ikke Sted, naar Høgefæsten, i Anledning af hvilken Cirkulation er sat, hører til dem, der ifølge Reglen i § 2 ere henlagte til Underretterne. I andre Sager kan der der-

imod ske Paaante til Højesteret. I Tilfælde af forstaaende Art kan dog Højesterets Hvermand i Forbindelse med to af ham tiltagne Medlemmer af Retten, ligesom det er foreskrevet med Hensyn til de i første Instans ved Underretten paaafsendte Domsfager (§ 354 sidste Stykke), tillade, at Sagen indbringes for Højesteret. Andragende herom fremsættes og behandles paa den i § 304 angivne Maade. Om Paaanten til Højesteret gjælder især de almindelige Regler i 3die Afsnit Kap. I (§ 555). Ifølge det Rettsmiddelet-system, Udfæstet har fulgt med Hensyn til Høgefæstetninger, vil der altsaa i større Sager kunne paaantes fra Høgden til Landretten og derefter til Højesteret; men det er dog mere tilhøvelsbedende end virkelig, at der saaledes i disse Sager bevarer 3 Instanser, da Høgdens Afgjørelse af de Spørgsmaal som ere Gjenstand for egentlig Paaante (jfr. § 549), som oftest paa Grund af Høgefæstetningens Beskaffenhed vilde have en rent foreløbig Karakter, og saaledes en selvstændig Forhandling og endelig Paaafsendelse af Sagen i Reglen først vil finde Sted ved Landretten.

Hvad angaar Besværing, er det, i Lighed med hvad der gjælder om Besværing i de ved Underretten behandlede Domsfager (§ 360), foreskrevet, at Landrettens Afgjørelse ikke er Gjenstand for yderligere Besværing til Højesteret.

Anden Hovedafdeling.

Om Udponing samt om Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.

I det foregaaende ere de almindelige Regler om Tvangsmyndighedens Udøvelse fremskillede. Men ved Siden heraf maa der, i det nye System lige saa vel som efter den hidtil gjældende Ret, gives Regler, som undtagelsesvis give Afgang til Rettsmyndighedens Hyldestførelse gennem Tvangsmyndigheden, uagtet der ikke foreligger noget af de i § 435 angivne Cirkulationsgrundlag. Disse Regler fremsættes i nærværende Hovedafdeling, som under I omhandler Udponing og under II de saakaldte Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.

I.

Om Udpantning.

Bestemmelserne i denne Underafdeling slutte sig i det væsentlige til den ved Lov 29de Marts 1873 givne Ordning af Udpantningsinstituttet. Om det end efter dette Instituts Karakter og Forbindelse med den almindelige Retshjælpning er fundet rettest i Udfastet at optage en samlet Fremstilling af Udpantningsbestemmelserne, ere disse dog for Storstedelen kun Gjenagelse af Forordningerne i Loven af 29de Marts 1873, og de Forordninger, der ere bragte i Forslag, gaa nærmest kun ud paa at knytte de hidtil gjældende Regler til Udfastets almindelige Exfekutionsystem navnlig dets Ordning af Retsmidlerne imod Fogedens Handlinger. Det er som Sølge heraf kun disse enkelte Forordninger i den hidtil bestaaende Ordning, som behøve en nærmere Begrunndelse.

Den i § 556 givne Dypregning af de Tilfælde, i hvilke Udpantning kan anvendes, stemmer i alt væsentligt med den gjældende Ret, jfr. Lov 29de Marts 1873 § 1. Dog bemærkes, at man har fundet Grund til i Nr. 2 udtrykkelig at nevne Rentestancer af den i Genhold til Lov 8de April 1851 om Selvejendoms Indførelse paa det Staten tilhørende Bøndergods, jfr. Lov 27de Januar 1852 § 4, Lov 3die Marts 1852 § 2 og Lov 8de Februar 1854 § 2, siistede Pantegjæld, idet den Udpantningsret, der tidligere tilkom disse Forordninger (jfr. Lov 27de April 1853 § 2), ved Domstolene er antaget at maatte være bortfaldet derved, at de ikke ere medtagne blandt de i Udpantningslovens § 1 Nr. 2 særligt opregnede Udpantningsstiftelser. Fremdeles har man troet at kunde tilraade en Begrænsning af den Adgang til Udpantning, som ifølge Lov 29de Marts 1873 § 1 Nr. 10 a uden Henjyn til Beløbet Størrelse tilkommer alle Forordninger hos en og samme Skyldner paa Betaling for Løsere, der er kjøbt ved offentlig Auktion. Eigesom Udfastets Ordning af Domsbehandlingen byder paa den Betragtning, at der er Trang til at indrette en særegen paa Billighed og Hurtighed beregnet Procedure (Underretspræcedens) for

Sager under en vis Værdi, saaledes maa det vistnok erkjendes, at der ogsaa, hvad angaar Spørgsmaalet om Adgang til Udpantning, er Grund til at tage noget Henjyn til Forordningens Størrelse. Man har derhos fundet det naturligt i Hensende til de omhandlede Forordningers Udpantningsberettigelse at opstille netop den samme Grænse (400 Kr.), som ligger til Grund for Afvikelsen mellem Underrets- og Landsretssager. Naar Grænsen drages saa vidt, vil det vistnok blive en særlig Udtagselse, at Forordninger, som hidvære fra en Væsterauktion, falde udenfor Reglen, medens det paa den anden Side ikke kan nægtes, at det netop, hvor saadanne Udtagselstiltælde foreligge, kan være forbundet med særlig Betænkelighed at give Forordningshaveren Adgang til at inddrive Kravet uden foregaaende Lovmaal og Dom. Foraa vidt Udfastet fremdeles knytter Udpantningsberettigelsen til den Betingelse, at Kravet hidvører fra en i Retshjælp af Embede eller offentlig Befilling afholdt Auktion, maa hermed sammenholdes den Side 210 ff. givne Udvikling, hvorefter fremgaaer, at Kommissionen har foresat, at der ved den fremtidige Ordning af Auktionssagen kunde blive Spørgsmaal om at overlade de egentlig frivillige Auktioners Afholdelse til Private. Med Henjyn til Udfastets Dypregning bemærkes endnu, at der i § 556 under Nr. 10 Litr. g og h er medtaget nogle Udpantningsstiftelser, som have Hjemmel i forskjellige efter Loven af 29de Marts 1873 fremkomne Lovbestemmelser.

Reglerne i Udfastets §§ 557—567 stemme i det Hele med Udpantningslovens §§ 2—12, bortset fra enkelte mindre betydende Afvigelser, der ere en naturlig Folge af det nye System, hvortil Udpantningslovens Bestemmelser ved Optagelsen i Udfastet ere knyttede. Særlig skal fremhæves den Anvendelse, som det nye Retsmiddelsystem finder ved Udpantning. Dvsaa paa dette Omraade hjemler Udfastet en dobbelt Paaansærforn, idet der ved Siden af Paaanset i egentlig Forstand er Adgang til i visse Tilfælde at benytte Besværing til højere Ret. For det første kan den, hvem Udpantning er nægtet ved den i § 558 omhandlede foreløbige Fogedkendelse, altid gjøre sin Anse